

Boros Imre: Akik Junckert akarják…

2014 június 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Szinte azóta, hogy lezárták az urnákat az európai parlamenti választásokon, folyik a küzdelem, hogy ki legyen a jelölt, akit az Európai Bizottság elnöki posztjára megválasztanak.

A választások is a korábbiaktól eltér?en zajlottak. Jean-Claude Junckert – akit az Európai Néppárt nem elsöpr?

fölénnyel, de többségi jelöltként javasolt – a korábbi szokásoktól eltér? módon, mintegy néppárti listavezet?ként szerepeltették a sajtóban, holott ilyen poszt nem is létezik, hiszen hazájában mindenki csak a hazai pártok listájára szavazhatott.

Junckerre és másokra sem szavazott tehát közvetlenül egyetlen uniós polgár sem. A kijelölési jogosultság sem változott, továbbra is az unió legfels? testületének, vagyis az állam- és kormányf?kb?l álló Tanácsnak a kezében van. Id?közben kiderült, hogy a néppárton belül is masszív ellenállás bontakozott ki Juncker jelölése ellen.

Azok az országok emeltek kifogást, amelyeknek megvan még a nemzeti valutájuk, és sikerrel vették a válságban az akadályokat, tehát az Egyesült Királyság, Svédország és hazánk is ide tartozik, de még az euróval fizet? Hollandia is. Úgy hírlik, hogy a szocialista blokkból is van szép számmal támogatója Junckernek, ha már Schultz lemaradt.

Juncker több mint egy évtizeden át volt a háromszázezer lakosú Luxemburgi Nagyhercegség miniszterelnöke. Egy titkosszolgálattal kapcsolatos – részleteiben nem ismert – botrányba bukott bele, és a legutóbbi választások után mások vették át a kormányzást. (Mellesleg Barroso is romokat hagyott maga után Portugáliában, és ezután lett bizottsági elnök két körben.) Juncker bukása nem köthet? a luxemburgi létnívó csökkenéséhez, éppen ellenkez?leg, még a németek is megtiszteltetésnek veszik, ha a kis államban vállalhatnak munkát. Luxemburg ugyanis maga a csoda. A világnak mintegy kétezerötszázmilliárd euróval tartozik, mégsem éri szó emiatt a ház elejét. (Ez több ezer százalékos GDP szerinti adósság.) Nem kell félnie, mert a kölcsönvett hatalmas összeg jó helyen van és komoly profitot termel.

Az enyhe luxemburgi adók miatt csak ennek elenyész? töredéke (huszonötmilliárd dollár, ami egyenl? hazánk éves GDP-jének negyedével) pottyan a luxemburgi államkasszába, amib?l szociális programokat lehet finanszírozni, magas béreket és nyugdíjakat fizetni. Luxemburg tehát a világ egyik pénzügyi központja, de jobb, ha azt mondjuk, hogy adótudatos (adóelkerül?) telepe. Ez Junckernek jó alkuhelyzetet kínált, gazdagságban tudta tartani saját választóit, s egyben kiérdemelte az euróválság kapcsán a f? pénzügyér szerepét is. Luxemburgi és európéer énje könnyen egyesülhetett. Mindazok, akik e tevékenysége miatt elismerik, és ennek Európa-szint? folytatását várják t?le, foggal-körömmel ragaszkodnak a jelöléséhez és a megválasztásához. Remélik, hogy így miel?bb létrejön a bankunió és a közös bankfelügyelet, valamint az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti szabad kereskedelmi egyezmény. Röviden szólva: egy energikus el?föderalista európai alakulat kialakítására várnak Juncker hívei.

Mások pedig, akik ellenzik a föderalista irányzatú nyomulást, legalább ekkora vehemenciával lépnek fel Juncker ellen, és nemcsak a Néppártban, hanem azon kívül is, a parlament legkülönböz?bb traktusaiban. A nyíltan fellép? országok (Anglia, Svédország, Magyarország) mindegyike kívül van az eurózónán, és gazdasági sikertörténetekkel dicsekedhet. Cameron azon túl, hogy megoldotta a „szokatlan ajándékként” a brit szigetre zúdított bankválságot, mára ígéretes gazdasági növekedést ért el. London nyilvánvalóan azt sem nézi jó szemmel, hogy Luxemburg sokat gyengítette már a brit metropolis féltve ?rzött pénzügyi centrumszerepét. Hiszen a City „termeli meg” a brit GDP közel tíz százalékát, tízezreket alkalmaz mesés fizetésekért.

A svédekr?l elmondható, hogy b? három évszázada rendben tartják állami pénzügyeiket, kisebb-nagyobb megingásaikat pedig végül a legtökéletesebb szakmai bravúrokkal oldják meg. Ezek az államok épp a nemzeti valuta adottságait felhasználva – mainstream nyelven: unortodox módon – kezelték a válságot, és komoly eredményeket értek el, akárcsak hazánk. A különbség csak annyi, hogy az el?bbiek (és a hollandok is) komoly nettó befizet?i a közös kasszának, ezért velük szemben a brüsszeli bürokraták csak milligrammban mérték a kritikát, politikai felhangok nélkül. Szemben velünk, akiknek jutott az utóbbiból is b?ven, kiegészítve olyan vádakkal, mint a széls?ségekkel való összejátszás.

Juncker ellenz?inek tehát igazuk van, de sokan még nem is jutottak el az állásfoglalásig sem. Higgadt elemz?knek az is eszükbe juthat, hogy Cameron megígérte: ha ismételten kormányozni fog, népszavazást ír ki országának az unióból való kilépésér?l. Ne feledjük, hogy ennél rosszabb is jöhet még a brit szigeten, ha a legtöbb EP-mandátumot szerz?, nyíltan kilépéspárti alakulat nyeri a következ? parlamenti választást, és ha ezzel párhuzamosan a skótok is megszavazzák a különválást. Ezt követheti a baszk-, a katalánkérdés is, ami már az Európai Unió felbomlására figyelmeztetne. Nem ártana ezért – éppen a m?köd?képesség érdekében – a legkisebb közös többszöröst ismét felfedezni, az er?ltetett föderalizálástól pedig visszalépni az együttm?köd? népek és közösségek Európájába.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló